

høre hans Stemme. Blot hans Ærme kom til at berøre hendes Arm, isnede det igennem hende.

Til alt Held blev der foreløbig ikke levnet hende megen Tid til at tænke. Hvert Øjeblik reves hun op af sin begyndende Fortvivlelse derved, at Venner og Bekendte ønskede at drikke med hende og hendes Forlovede. Om det saa var Nanny, vilde hun hilse paa dem, og hun saae ved denne Lejlighed for første Gang paa Per. Med en Frimodighed, der fik det til at løbe ham koldt ned ad Ryggen, nikkede og smilede hun til dem begge over sit løftede Glas.

„Skaal, Hr. Svoger! . . . Skaal, Jakobe!“

Det er dog virkelig for frækt! tænkte Per. Han var bleven ganske rød i Hovedet og kunde ikke faa sig til at møde hendes Blik.

Jakobe derimod førte tilsyneladende rolig sit Glas til Munden, dog uden at drikke. Af Angst for igen at se Triumf i Søsterens Øjne overvandt hun sig endog til at gengælde hendes Nik.

Imidlertid var Per og hans Fremtidsideer bleven det almindelige Samtaleemne ved Bordet, i alt Fald hos dem, der ikke sad i hans umiddelbare Nærhed. Særlig havde Damerne faaet travlt med at betragte Husets nye Svigersøn; og Pers barske og mørke Mine og den Afmaalthed, hvormed han efterkom selv de venligste Opfordringer til ham om Samdrik, forhøjede hos adskillige den Respekt, han i Forvejen havde vakt ved sin mandige Skikkelse.

„Ja, disse Sideniusser er Karakterer,“ blev der sagt et Sted oppe i Nærheden af Philip Salomon, hvad denne imidlertid syntes at overhøre, skønt Ytringen var henvendt særlig til ham.

Derimod var der blandt Gæsterne ved denne øvre Bordende en anden Herre, — en ældre, tungt ludende Graaskæg — paa hvem Bemærkningen gjorde et vist Indtryk. Det var den bekendte Etatsraad Erichsen, en af Byens Rigmænd, ja maaske dens rigeste Mand og dertil en national Velgører i stor Stil. Allerede før Bordet havde Overretssagfører Hasselager talt til ham om Per og søgt at interessere ham for dennes Planer, som